

The Holy See

**DISCORSO DI GIOVANNI PAOLO II
A S.E. IL SIGNOR MARTIN STROPNICKÝ
AMBASCIATORE DELLA REPUBBLICA CECA
PRESSO LA SANTA SEDE***

Giovedì, 28 giugno 1999

*Pane vyslanec!*1. S radostí vítám Vaši Excelenci u příležitosti předání listin, které Vás akreditují jako mimorádného a plnomocného vyslance České Republiky u Svatého Stolce. S milou pozorností jste chtěl poukázat na pastorální poslání Petrova nástupce a zduraznit hodnotu jeho učitelského úradu i pro život občanského společenství. V této souvislosti jste připomenul návštěvy, které jsem vykonal ve Vaší vlasti. Vaše slova vyvolala ve mne tolik vzpomínek, takže jsem se ve vzpomínkách vracel k nezapomenutelným pocitům těch setkání, plných lidské vřelosti a křesťanské víry. Jsem vděčen prezidentu České Republiky, panu Václavu Havlovi, za srdečné pozdravy, které mi chtěl zaslat laskavým prostřednictvím Vaší Excelence. Prosím Vás, abyste mu také vyrídil má uctivá přání k jeho vysokému poslání ale i k jeho zdraví, a zároveň abyste tlumocil city náklonnosti, které mám k obyvatelům českého národa, který je mi tak drahý. Kéz Pán udelí všem blahobyt a pokoj ve spravedlnosti a solidarite, v níž je každému dáno najít primerené uspokojení jeho oprávněných očekáváníí.2. Vy jste, pane vyslanec, také připomenul zmeny, k nimž došlo za posledních deset let na evropském svetadílu. Pád komunistické diktatury vyvolal cetné nadeje a dal národum nové podnety, aby s duverou hledely do budoucnosti. Protože Vaše zeme je polozena v srdci svetadílu, dostala zvláštní povolání. Je povolána podílet se aktivne na budování nové Evropy jako duležitý cinitel jednoty. Tisíciletí mucednické smrti svatého Vojtecha, které jsem slavil v Praze a v Hradci Králové v roce 1997 (tisíc devet set devadesát sedm), bylo historickou chvílí velké dulezitosti, které dávalo zamýšlet se na křesťanskými koreny České Republiky, ale tak nad dedictvím, jez dostala od velkého biskupa, jakoz i od ostatních českých, moravských a slezských svetcu pro zalození jedné a svobodné Evropy, verící v evangelium. V tomto svetle mohla Vaše vlast znovu objevit své poslání jako most mezi Východem a Západem. Evropské zeme prožívají v techto letech politickou konjunkturu, bohatou na mimorádné příležitosti. Nemohou uz myslet na svou existenci jako na prostou juxtapozici státu nebo přímo na jejich soupeření, které by melo za následek nevyhnutná napetí a konflikty, jak to potvrdily nedávné události na Balkánu. Spíše je treba prekonat případná rozdelení, která jsou bohuzel stále možná ve spolecnosti krajne zárlivé na svá práva a na své nezávislosti, a zasazovat se o přípravu vhodných struktur pro upevnění oné Evropy národu, jejíž potreba se stále naléhaveji cítí. Je to úkolem lidí dobré vule podporovat, co je pramenem smíření a sblízení osob i národu a tak prispívat k prosazování míru k dobru nynejší generace i tech budoucích, jak na Východe tak na Západě. Mimo jazykových a kulturních rozdílů tvorí hluboké vztahy, jez v dejinách probíhaly mezi evropskými národy a křesťanské dedictví většiny z nich, velmi platný predpoklad, na kterém budovat

dohodu a spolupráci mezi národy světadílu.3. Každý národ má svou zvláštní fyziognomii, spojenou s jeho dejinami a je správné, aby si ji uchoval v unii, která se uskutečňuje. Z toho vyplývá nutnost, aby každý Evropan vytvářel atmosféru vzájemné úcty a bratrské solidarity. Je také důležité, aby odpovědní představitelé veřejných věcí pečovali o to, aby svá politická, hospodářská a sociální rozhodnutí opírali o mravní měřítko, která jsou částí společné evropské paměti; zvláště se budou muset pečovat o to, aby člověk byl středem, a starat se o jeho všetranný rozvoj a o respektování jeho základních svobod. V tomto výhledu se jeví účinné uznání náboženské svobody jako nezbytná podmínka pro budování nové Evropy a pro harmonické soužití národu, které ji tvoří. Jak jste vhodně zduraznil, křesťanství v průběhu dejin shromáždilo a spojilo různé národy a pomáhalo jim zbavit se různých forem jha, které je utlačovaly. Nezaujaté prozkoumání minulosti ukazuje, že křesťanská víra je jeden ze sloupů, na nichž spocívá starý kontinent. Antropologické, mravní a duchovní hodnoty, které se na ni odvolávají, jsou pokladem, z něhož je dodnes třeba čerpat při plánování budoucnosti. To ovšem nevylučuje stejnou úctu k jiným náboženským tradicím, které mají mít občanské právo. Respektování náboženské svobody je zárukou respektování všech ostatních individuálních i společenských svobod.4. V tomtéž duchu je třeba vyjasnit a upevnit vztahy mezi církví a státem. V této souvislosti si dovoluji ještě jednou zduraznit, jak jsem to již učinil na počátku své pastorální návštěvy před dvěma léty, že vyvstává základní důležitost utvoření paritní komise, zahrnující zástupce České Republiky a Svatého Stolce, s úkolem studovat ještě nevyřešené otázky ve vztazích mezi církví a státem. Bude se tak moci účinně projednat i otázka restituce církevního majetku, jakoz i primerené podpory církevních institucí, podle právních předpisů a požadavků spravedlnosti a demokracie. Církev se přímo neangaguje v politickém životě, protože to není její poslání, nicméně touží sloužit lidem a pomáhat jim plnit jejich závazky ve prospěch bližních. Na toto bude také zaměřeno zvláštní shromáždění biskupského synodu pro Evropu, který se bude v říjnu konat v Říme. Je úkolem katolíků světadílu předkládat odůvodněné vyhlídky civilizace, a naznačovat také nové cesty, jak společně pracovat na jejich uskutečnění.5. Pane vyslance! Víím dobře, že cestí katolíci chtějí mít své místo při "utváření skutečnosti, aby odpovídal Božímu plánu" (*Apoštolský list Tertio millennio adveniente*, c. 46) a chtějí aktivně přispívat k dobru země po zkouškách, kterými prošli během komunistického údobí. Chtějí to dělat tak, aby bohaté kulturní a duchovní bohatství křesťanské tradice bylo předáváno mladým generacím, aby se pak ty mohly s důvěrou připravovat na převzetí funkcí, ke kterým budou povolány. To může jen prospět demokracickému rozvoji v zemi a tím podporovat upevnění právního státu.6. Vyslovuji proto přání, aby Vám poslání, které dnes začínáte u Svatého Stolce, dalo četné příležitosti zblízka poznat toliké projevy života univerzální církve, zvláště v tomto údobí, kdy se připravujeme na slavení Velkého jubilea. V této souvislosti mě těší, že Česká Republika se cítí zvláště zapojena do slavení události: vzdýt daruje velký smrk, který se bude tyčit na náměstí svatého Petra ve vánočním údobí, na počátku Svatého roku, jako znamení spojení mezi druhým a třetím tisíciletím; uspořádá zde v Říme zvlášt významné kulturní iniciativy v průběhu samého jubilea. Je si jen přát, aby slavné výročí bylo jak pro verící tak pro tolik jiných osob dobré vůle dobou obrácení, v němž všichni pokorně uznají slabosti minulé doby a s novým duchem se zaměří na budoucnost, rozhodnutí dávat v bratrském životě to nejlepší, co mají. Zatímco Vám vyslovuji svá nejlepší přání, mohu Vás ujistit, že vždycky najdete ze strany mých spolupracovníků pozorné přijetí a srdečné pochopení při plnění Svého poslání. Svolávám na Vás, na osoby Vám drahé a na Vaše spolupracovníky na vyslanectví, stejně jako na prezidenta republiky, na ostatní vládní představitele Vaší země a na všechny Vaše krajany hojnost Božího pozeznání. *Z Vatikánu 28. cervna*

1999.

* *Insegnamenti di Giovanni Paolo II*, vol. XXII, 1 p.1472-1475. *L'Osservatore Romano* 28-29.6.1999 p.5. © Copyright 1999

- Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana